

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 22.

Trettende Sessjon.

15de Mode.

Onsdagen den 6te November Kl. 1. (Forsæt.)

Ordføreren (Brock) (forsæt): Jeg skal med Hensyn til, hvad der er erindret mod dens formiendelige Hædhet og Sinceritet, henholde mig til, hvad et andet Medlem af Udvalget nys har bemærket, og blot tilføje, at Lovgivningens almindelige Grundsætning, hvor det gjælder almindelige Skjøn og Syn, jo netop er den, at man skal hente de Paagjældende fra den Kreds, hvor Synet skal foregaae, og ikke tænke paa, at saadanne Mænd ville være paavirkede af Naboer og Beslagtede i Eggen. Det forekommer mig, at man i nærværende Tilfælde kan have samme Tiltro til vore Synsmænd, som Loven af 29de Juli 1846 sætter til sine. At der skulde staves vilige Dommere ved vore Synsmænd, formaaer jeg slet ikke at see. Det forekommer mig overhovedet, at den høitærede Ministers Opposition væsentlig udspringer fra en Forskjel i Betragtningen af den Retsbestyttelses Væsen, hvorpaa der gjøres Aarav. Er det rigtigt, som den høitærede Minister siger, at det skal være noget Extraordinært, saa kan jeg begribe, at man vil gjøre Afgangen kosibar; men er der Sandhed i, at det bør være en Retsbestyttelse for alle Eiendomsbesiddere i Landet, forekommer det mig ønskeligt, at man saaer Retsbestyttelsen saa billig som muligt. — Med Hensyn til Detaillen har jeg allerede berørt den høitærede Ministers væsentligste Erindring, nemlig hans Erindring mod Bestemmelsen i

§ 2, at det skulde være uomtalt i Loven, hvem der skulde afgjøre, hvor det var fornødent, at Synsmænd bleve ansatte. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til mit Ansørte. Foraa vidt den høitærede Minister bemærkede, at man da i alt Fald kunde have fulgt Anordningen af 29de Juli 1846 ogsaa deri, at man havde skabt en Appel til Retsvæsencommissionen, skal jeg henholde mig til min Bemærkning om det Unskelige i, at man med saa liden Bekostning som muligt kan finde Retsbestyttelse for sin Eiendom, og at Udvalget derfor foretrak at tye til Oversynsmænd. Det er iøvrigt en Betragtning, som Udvalget vistnok vilde tage under Overveelse, hvis ikke Ministerens Opposition havde været saa almindelig, at der ikke for Dieblisset, saa vidt jeg skjønner, kan være Spørgsmaal om en Overenskomst. Naar den høitærede Minister endelig bemærkede, at Mærkerne burde udsættes ude paa Habet og ikke paa Land, skal jeg henbise til Loven af 13de April 1855. Den bestemmer netop, at det skal være Mærker fra Land, der give tilkjende, at der er lyst Fred over det omspurgte Sted, og iøvrigt tillade mig at bemærke, at den høitærede Minister selv i sit tidligere Foredrag ved første Behandling syntes at være tilbøielig til at anerkjende, at man ikke behøver at indskrænke sig til Sømærker, men efter Omstændighederne kan vælge Landmærker. Dette er sikkert ogsaa hensigtsmæssigt; thi hvem der har Erfaring i disse Forhold vil vide, med hvilken Sikkerhed Sandgraverne vide paa lang Afstand at sige, i alt Fald nogenlunde, hvor mange Favne der er til Land. Sættes der altsaa tydelige og bestemte